

РЕШЕНИЕ

№ 464

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8970** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.201 от АПК вр. с чл.1 от ЗОДОВ и чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на И. Й. П. ЕГН [ЕГН] срещу ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ при Министерство на правосъдието за осъждането на последната да му заплати неимуществени вреди в размер на 5000лв. за времето на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в Затворническо общежитие „К.“ от 08.03.2018г. до 31.07.2018г., които вреди за следствие от лошите битови условия в килия 03 –наличие на мухъл, падаща мазилка, хлебарки и дървеници, както и наличието на воден режим.

По изложените в исковата молба съображения –ищецът моли да се уважи исковата му претенция. Позовава се и на показанията на св.К. Т.. В съдебно заседание лично поддържа претенцията си.

Ответната страна, чрез юрисконсулт Д., поддържа отговора на иска и становището за недопустимост и неоснователност на претенцията, поради което моли същата изцяло да се отхвърли. По отношение на свидетеля изразява становище да не се кредитират неговите показания, а съдът да постанови решението си въз основа на представените писмени доказателства за извършен ремонт в процесното помещение. Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на иска и предлага да се отхвърли.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с

оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

На първо място –не се споделя възражението на ответника за недопустимост на иска. Видно от разпоредбата на чл.7, ал.1 от ЗОДОВ вкл. и от нормата на чл.285, ал.2 от ЗИНЗСподсъдността е или по мястото на увреждането, или по настоящия адрес на увредения като същият я избира, както е станало понастоящем по мястото на увреждане да се предяви иска. В този смисъл е практиката и на ВАС-определение №9946 от 26.09.2016г. по адм.дело №9753/2016г. Шо.

По същество СЪДЪТ намира за бесспорни следните факти между страните:

П. е лишен от свобода, който на 08.03.2019г. е настанен в ЗО“К.“, килия №3, до 31.07.2019г.- началото и края на исковата претенция.

Видно от представените писмени доказателства през 2016г. на килия №3 е правен ремонт. На 11.05.2016г. е съставен акт №8 за извършените СМР, на 16.05.2016г. е съставен приемо-предавателен протокол като видно от същия на л.8, в килията е монтирана батерия, душ, моноблок, положен е фаянс, направена е мазилка.

Следователно не се спори, че е извършен ремонт, но същият е 2 години преди исковата претенция.

Не е спорно, че в килия №3 са били настанени около 15 лишени от свобода, като съгласно ППЗИНЗС за хигиената отговарят самите лица, които почистват стаята по график.

Изложените обстоятелства се потвърждават и от показанията на св.Т. и следва да се кредитират. Същите не са в противоречие с фактите, установени от гореописаните документи, а касаят въвеждането на различни обстоятелства и за различен период. Извършеният ремонт 2 години преди исковата претенция не изключва вероятността да има падаща мазилка, също наличието на сифони не опровергава твърденията на ищеца, подкрепени от свидетеля, че е имало режим на водата. Наличието на ремонт също не изключва съществуването на хлебарки, дървеници и мухъл. За тях единствени показания дава св.Т. и няма причина да не бъдат кредитирани. Без оглед на това кой отговаря за хигиената в помещението и как се е справял, то наличието на лоши битови условия нанася вреда на ищеца. Същият е поставен при тези условия без да има възможност да ги избегне, търпи вреди, не се е чувствал добре -отново по показания на Т. и по презумпция на чл.284, ал.5 от ЗИНЗС, когато се касае за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС. Видно от разпоредбата осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение като за нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Следователно, бездействието на затворническата администрация да не предприеме действия, които да доведат до невъзможността за поява на мухъл, както и недостатъчните средства за борба с хлебарките /макар да се предприемат такива всеки месец/ са прояви на поведение по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС, които уронват достойнството на осъдения, поради което следва да се репарират. Във връзка с последното относно размера съставът съобразява периода от 5 месеца, съобразява и факта, че за почистването на килията самите лишени от свобода се грижат, поради

което намира, че искът е основателен за сумата от 1000лв., като за разликата от 4000 лв. следва да се отхвърли.

Съобразно уважената претенция определеното по реда на чл.78 от ГПК вр. с чл.144 АПК вр. със ЗПП, следва да се осъди ищеца за отхвърлената част на иска да плати на ответника юрисконсулско възнаграждение в размер на 150лв..

Водим ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на И. Й. П. ЕГН [ЕГН]

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ при Министерство на правосъдието

ДА МУ ЗАПЛАТИ 1000лв. неимуществени вреди за времето на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в Затворническо общежитие „К.“ от 08.03.2018г. до 31.07.2018г., които вреди за следствие от лошите битови условия в килия 03 –наличие на мухъл, падаща мазилка, хлебарки и дървеници, както и наличието на воден режим.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска за сумата от 4000лв., представляваща разликата между уважената част и претендирата.

ОСЪЖДА ищеца да заплати на ГДИН юрисконсулство възнаграждение в размер на 150лв..

Решението подлежи на касационно оспорване пред троен състав на АССГ съгласно чл.285, ал.1 ЗИНЗС.

Съдия: